

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

“ลูก” ในความรู้สึกของคนทั่วไปย่อมแสดงถึง สภาพความเป็นอยู่ที่ทุกข์ทรมาน ถูกใส่โซ่ตรวน ขาดอิสรภาพ มีการปฏิบัติอย่างโหดร้าย ไร้มนุษยธรรม เป็นสถานที่ที่ลงโทษบุคคล ที่กระทำความผิดต่อสังคมเป็น “นักโทษ” (คนอันตราย) และมี “ผู้คุม” (ผู้ควบคุมนักโทษ) ซึ่งมีลักษณะ ไม่ต่างกันมากนัก คือ ใจคอโหดเหี้ยมอำมหิต ในอดีตแนวคิดในการลงโทษผู้กระทำความผิดมี วัตถุประสงค์การลงโทษเพื่อการแก้แค้นทดแทนและการข่มขู่ยับยั้งเป็นหลัก ผู้กระทำความผิดจะได้รับการปฏิบัติด้วยวิธีการที่ทารุณโหดร้ายและถูกมองว่าเป็นผู้มีความบกพร่องทางศีลธรรมอย่างร้ายแรง ไม่สมควรได้รับการช่วยเหลือใดๆ จากสังคม ต่อมาได้มีการเปลี่ยนแปลงแนวคิดในการลงโทษ ผู้กระทำความผิดมาเป็นการลงโทษเพื่อป้องกันสังคมให้ปลอดภัยจากการกระทำของผู้กระทำความผิดนั้นๆ และ เพื่อเป็นการปรับปรุงแก้ไขผู้กระทำความผิดให้สามารถกลับตัวเป็นคนดีและปรับตัวเข้ากับสังคมได้เมื่อ ต้องกลับออกมาสู่โลกภายนอกและสามารถใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างปกติสุขเพื่อ ประโยชน์แก่ประเทศและสังคม

กรมราชทัณฑ์ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งในกระบวนการยุติธรรม มีหน้าที่ในการดำเนินการ กับบุคคลผู้กระทำความผิดอาญาที่ฝ่าฝืนกฎหมายของบ้านเมืองด้วยการปฏิบัติบังคับโทษหรือการคุมขัง ผู้กระทำความผิดไว้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เรือนจำได้กลายเป็นสถานบำบัดฟื้นฟูผู้ต้องขัง โดยเน้นในด้านความยุติธรรม หลักมนุษยธรรม และคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ในการปฏิบัติ ต่อผู้ต้องขัง ดังนั้น กรมราชทัณฑ์จึงจำเป็นต้องปฏิบัติต่อผู้ต้องขังอย่างเช่นมนุษย์พึงปฏิบัติต่อกัน โดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของผู้ต้องขัง และตระหนักถึง สิทธิที่ผู้ต้องขังได้รับตามมาตรฐานสากลโดยรับรองสิทธิต่างๆ ในรูปของสิทธิตามกฎหมาย

ในปัจจุบันนานาชาติอารยประเทศได้ยอมรับและให้ความสำคัญกับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน สิทธิมนุษยชน โดยยอมรับว่าสิทธิของผู้ต้องขังเป็นสิทธิมนุษยชน ประเภทหนึ่งนำไปสู่การรับรองสิทธิระหว่างประเทศหลายฉบับ เช่น ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิ มนุษยชน กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง และข้อกำหนด มาตรฐานขั้นต่ำว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังของสหประชาชาติ

สำหรับประเทศไทยได้มีการพัฒนาแนวคิดในการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนไปในแนวทางเดียวกับการรับรองสิทธิและเสรีภาพในทางสากล โดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ได้บัญญัติรับรองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนไว้ โดยบัญญัติครอบคลุมถึงสิทธิและเสรีภาพในด้านต่างๆ เช่น สิทธิในชีวิตร่างกาย สิทธิได้รับการรักษาพยาบาล สิทธิในการเลือกตั้ง เสรีภาพในการติดต่อสื่อสาร เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่น เป็นต้น รวมถึงบัญญัติรับรองและคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

สิทธิและเสรีภาพของบุคคลนั้นถือเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานในการดำรงชีวิตร่วมกันในสังคม และคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์อย่างเท่าเทียมกัน โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้ให้การรับรองและคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของบุคคลไว้ หมายความว่าผู้ต้องขังด้วย เพราะผู้ต้องขังก็ถือว่าเป็นพลเมืองคนหนึ่งที่จะต้องได้รับความคุ้มครองเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป โดยมีการรับรองสิทธิและเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารดังกล่าวตาม มาตรา 36¹ กำหนดให้บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในการสื่อสารถึงกันโดยทางที่ชอบด้วยกฎหมาย แต่การกระทำบางอย่าง เช่น การตรวจ การกัก หรือการเปิดเผยสิ่งสื่อสารที่บุคคลมีติดต่อถึงกัน รวมทั้ง การกระทำด้วยประการอื่นใดเพื่อให้ล่วงรู้ถึงข้อความในสิ่งสื่อสารทั้งหลายที่บุคคลมีติดต่อถึงกัน จะกระทำมิได้เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ หรือเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ฉะนั้นแม้ผู้ต้องขังจะต้องสูญเสียหรือถูกจำกัดสิทธิบางประการ จากการกระทำผิดและถูกลงโทษตามกฎหมาย แต่นักโทษหรือผู้ต้องขังยังคงมีสิทธิและเสรีภาพบางประการเหลืออยู่ โดยรัฐต้องควบคุมให้ความสำคัญในการปกป้องคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานไว้ เพื่อให้ผู้ต้องขังได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน

โดยประเด็นปัญหาที่ผู้เขียนจะได้ทำการศึกษาในเรื่องสิทธิและเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขังมีประเด็นดังนี้

¹ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 36 บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการสื่อสารถึงกันโดยทางที่ชอบด้วยกฎหมาย

การตรวจ การกัก หรือการเปิดเผยสิ่งสื่อสารที่บุคคลมีติดต่อถึงกัน รวมทั้ง การกระทำด้วยประการอื่นใดเพื่อให้ล่วงรู้ถึงข้อความในสิ่งสื่อสารทั้งหลายที่บุคคลมีติดต่อถึงกัน จะกระทำมิได้เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ หรือเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน.”

1) ปัญหาเกี่ยวกับเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขังผ่านทางจดหมาย

เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์จะต้องมีอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมาย ในการตรวจสอบจดหมายทุกฉบับที่มีหรือส่งออกจากผู้ต้องขัง แต่เมื่อพิจารณากฎหมายไทยไม่ว่าจะเป็นพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 และกฎกระทรวงที่ออกตามความใน มาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว กลับไม่พบว่ามีกฎหมายใดที่ให้อำนาจเจ้าพนักงานเรือนจำในการตรวจสอบจดหมายของนักโทษไว้ โดยเฉพาะ มีเพียงแต่แนวทางปฏิบัติที่กำหนดให้เรือนจำต่างๆ ตรวจสอบจดหมายที่มีถึงหรือส่งออกจากผู้ต้องขัง เพื่อให้ทราบข้อความทุกฉบับ หรือมีเพียงการร้องทุกข์ขึ้นเรื่องราวและถวายฎีกาของผู้ต้องขังที่ระบุไว้ในกฎกระทรวงมหาดไทย ออกตามความในมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 เท่านั้น ซึ่งการตรวจสอบจดหมายระหว่างผู้ต้องขังกับบุคคลภายนอกถือเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อป้องกันเหตุร้ายและเพื่อรักษาความปลอดภัยของเรือนจำ แต่การตรวจสอบจดหมายนั้น หากไม่มีกฎหมายให้อำนาจเจ้าหน้าที่ไว้ อาจเป็นการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของผู้ต้องขังได้

2) ปัญหาเกี่ยวกับเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขังทางโทรศัพท์

เมื่อกรมราชทัณฑ์ได้นำระบบโทรศัพท์สาธารณะมาให้บริการแก่ผู้ต้องขังเพื่อบรรเทาปัญหาเกี่ยวกับกิจกรรมของผู้ต้องขังที่เพิ่มมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นจำนวนญาติที่มีจำนวนมากทำให้การบริการแก่ญาติไม่สามารถกระทำได้ดีเต็มที่ เนื่องจากเวลานั้นมีจำกัด และเป็นการลดภาระในการตรวจค้นสิ่งของที่ญาตินำมาเยี่ยมแก่ผู้ต้องขังของเจ้าหน้าที่เรือนจำอีกด้วย เป็นการป้องกันการนำสิ่งผิดกฎหมายเข้ามาในเรือนจำ เมื่อพิจารณาข้อบังคับกรมราชทัณฑ์ว่าด้วยการเยี่ยม การติดต่อของบุคคลภายนอกต่อผู้ต้องขัง และการเข้าดูกิจการหรือติดต่อการงานกับเรือนจำ พ.ศ. 2547 ได้กำหนดจำนวนเวลาในการใช้บริการโทรศัพท์สาธารณะไว้ โดยไม่ได้คำนึงถึงลำดับชั้นของนักโทษ ไม่ว่าจะเป็นนักโทษในลำดับชั้นใด ก็จะได้รับสิทธิในการใช้โทรศัพท์ต่อครั้งเป็นเวลา 5 นาทีเท่านั้น ซึ่งจะเห็นได้จากการให้จำนวนเวลาดังกล่าวถือว่าเป็นเวลาที่มีระยะสั้นและเป็นการจำกัดสิทธิในการติดต่อสื่อสารของนักโทษ ควรจะให้สิทธิแก่ผู้ต้องขังมากกว่านี้ การติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขังกับบุคคลภายนอกถือเป็นสิ่งจำเป็นควรได้รับความรับรองคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ

3) ปัญหาเกี่ยวกับสิทธิในการได้รับการรับรู้ข่าวสารและเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายนอกเรือนจำของผู้ต้องขัง

การรับรู้ข่าวสารและเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในภายนอกเรือนจำ สิทธิดังกล่าวนี้ ผู้ต้องขังควรได้รับการรับรองและคุ้มครองจากรัฐ รัฐอาจมีการกำหนดข้อจำกัดบางประการในการใช้สิทธิโดยคำนึงถึงผลกระทบต่อตัวผู้ต้องขังเองและความมั่นคงปลอดภัยของเรือนจำ องค์การสหประชาชาติได้ออกข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับนักโทษรับรองสิทธิในการได้รับข่าวสารจากสื่อต่างๆ ไว้ในข้อ 39 “นักโทษต้องได้รับข้อมูลข่าวสารที่สำคัญจากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร

จุลสารพิเศษของทาง เรือนจำ วิทยุ การบรรยาย หรือสื่ออื่นๆ ในทำนองเดียวกันภายใต้การอนุญาต หรือการควบคุมของเรือนจำนั้น”

เมื่อพิจารณากฎหมายไทย ไม่พบว่ามีการบัญญัติรับรองสิทธิในการรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่างๆ ของผู้ต้องขังไว้ ไม่ว่าจะเป็นพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 หรือกฎกระทรวงมหาดไทยที่ออกมาตามความใน มาตรา 58 ของพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ ในทางปฏิบัติกรมราชทัณฑ์จะออกหนังสือกรมราชทัณฑ์เพื่อกำหนดแนวทางปฏิบัติให้เรือนจำต่างๆ ให้บริการแก่ผู้ต้องขังได้รับรู้รับทราบถึงข่าวสารต่างๆ ตามหนังสือกรมราชทัณฑ์ ที่ ขธ. 0705/ว.8 เรื่องการจัดสวัสดิการและสิ่งอำนวยความสะดวกในเรือนจำราชทัณฑ์ ลงวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2546 โดยเรือนจำต่างๆ จะจัดให้ผู้ต้องขังได้รับข่าวสารจากโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ แต่ทางเรือนจำก็จะมีมาตรการควบคุมประเภทสิ่งพิมพ์และตรวจสอบสิ่งพิมพ์ แต่การที่ไม่มีบทบัญญัติไว้ในกฎหมายราชทัณฑ์อาจทำให้ผู้ต้องขังถูกละเมิดสิทธิได้เพราะ ไม่มีการบัญญัติหลักประกันไว้ในกฎหมาย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาสิทธิในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขัง ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ตลอดจน กฎ ระเบียบ และข้อบังคับต่างๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งบังคับใช้อยู่ในประเทศไทยในปัจจุบัน วิเคราะห์ปัญหาในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขัง ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 และกฎกระทรวงมหาดไทยออกตามความในมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 โดยเปรียบเทียบกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรฐานสากลขององค์การสหประชาชาติ และกฎหมายต่างประเทศ โดยพิจารณาถึงสภาพปัญหาทั้งทางกฎหมายและทางปฏิบัติ เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทั้งในทางกฎหมายและทางปฏิบัติ ทั้งนี้เพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องขังให้มีสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญได้อย่างสมบูรณ์

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์แนวคิดหลักกฎหมายที่เกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขัง ซึ่งได้รับการรับรองและคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ตลอดจนกฎ ระเบียบ และข้อบังคับต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง อันจะเป็นประโยชน์ในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ และต่อตัวผู้ต้องขัง

2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายไทย ในการปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้สิทธิและเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขังพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ตลอดจน กฎ ระเบียบ และข้อบังคับต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

3. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขัง โดยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ ทั้งประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ และประเทศญี่ปุ่น

4. เพื่อศึกษาถึงปัญหาเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขัง ตลอดจนแนวทางแก้ไข เพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขัง และให้เป็นไปตามมาตรฐานสากลขององค์การสหประชาชาติ

1.3 สมมติฐานในการศึกษา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ได้ให้การรับรองและคุ้มครองเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของบุคคลไว้ด้วย ซึ่งเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญให้การรับรองและคุ้มครองหมายรวมถึงผู้ต้องขังด้วย เพราะผู้ต้องขังก็ถือว่าเป็นพลเมืองคนหนึ่งที่จะต้องได้รับความคุ้มครองเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป แต่เสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขังบางประการยังถูกจำกัดอยู่ ทั้งการจำกัดเสรีภาพในเรื่องการสื่อสารของผู้ต้องขังโดยใช้กฎหมายซึ่งกฎหมายไทยยังไม่มีกฎหมายที่ให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เพื่อทำการตรวจสอบจดหมายที่มีถึงหรือส่งออกจากผู้ต้องขัง การที่ผู้ต้องขังยังถูกจำกัดจำนวนเวลาในการใช้บริการโทรศัพท์สาธารณะ และการที่ผู้ต้องขังยังถูกจำกัดสิทธิรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่างๆ ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ซึ่งในต่างประเทศมีกฎหมายกำหนดให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์เพื่อทำการตรวจสอบจดหมายไว้ ยังให้เสรีภาพในการใช้บริการโทรศัพท์สาธารณะ และให้สิทธิรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่างๆ อีกด้วย ดังนั้น เพื่อให้สิทธิและเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขังมีความสอดคล้องกับเจตนารมณ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 และมาตรฐานขั้นต่ำในการปฏิบัติต่อนักโทษตามมาตรฐานสากลขององค์การสหประชาชาติ ตลอดจนกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องขังเฉพาะสาระสำคัญตามหลักแห่งรัฐธรรมนูญ จึงต้องการแก้ไขกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้สิทธิติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขัง ตลอดจนกฎ ระเบียบ และข้อบังคับต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติที่มีความยุติธรรมมากที่สุด และกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพน้อยที่สุด และเพื่อให้เกิดความชัดเจนในทางปฏิบัติอันเกี่ยวข้องกับการใช้สิทธิและเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขัง

1.4 ขอบเขตการศึกษา

จะทำการศึกษาถึง มาตรการทางกฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สิทธิและเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขังทั้งที่ได้กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ตลอดจนกฎ ระเบียบ และข้อบังคับต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งมาตรการตามมาตรฐานสากลขององค์การสหประชาชาติ และกฎหมายต่างประเทศ และศึกษาถึง

หลักกฎหมายในการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อสื่อสาร การบังคับใช้กฎหมายกับผู้ต้องขังในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อสื่อสาร รวมทั้งการคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องขังในการติดต่อสื่อสาร

1.5 วิธีการดำเนินการศึกษา

ใช้วิธีการศึกษาวิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) เป็นหลัก โดยศึกษาจาก บทบัญญัติของกฎหมาย กฎ ระเบียบต่างๆ หนังสือตำราเรียน บทความทางวิชาการ วารสารกฎหมาย วิทยานิพนธ์ ข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ เอกสารวิจัยต่างๆ ทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ เพื่อนำข้อมูลต่างๆ มาศึกษา วิเคราะห์ และเปรียบเทียบ เพื่อหาข้อดีข้อเสียของปัญหา เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาดต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิดหลักกฎหมายที่เกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขัง ซึ่งได้รับการรับรอง และคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2550 พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ตลอดจนกฎ ระเบียบ และข้อบังคับต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
2. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายของไทย ในการปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้สิทธิและเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขังพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 ตลอดจน กฎ ระเบียบ และข้อบังคับต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
3. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขัง โดยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ ทั้งประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ และประเทศญี่ปุ่น
4. ทำให้ทราบถึงถึงปัญหาเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขัง ตลอดจนแนวทางแก้ไข เพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารผู้ต้องขัง และให้เป็นไปตามมาตรฐานสากลขององค์การสหประชาชาติ